YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (viides jaosto)

20 päivänä helmikuuta 2004 *

Asiassa T-319/03,

Graham French,

John Steven Neiger,

Michael Leighton,

John Frederick Richard Pascoe,

Richard Micklethwait ja

Ruth Margaret Micklethwait,

edustajanaan solicitor-advocate J. S. Barnett,

kantajina,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

vastaan

Euroopan unionin neuvosto

ja

Euroopan yhteisöjen komissio,

vastaajina,

jossa kantajat vaativat korvausta vahingosta, jonka he väittävät heille aiheutuneen siitä, että neuvosto ja komissio eivät ole ryhtyneet toimenpiteisiin sen johdosta, että tietyt Yhdistyneen kuningaskunnan tuomioistuimet ovat rikkoneet velvollisuuttaan esittää yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksen,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOSTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Lindh sekä tuomarit R. García-Valdecasas ja J. D. Cooke,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

1 Kantajat ovat Lloyds of Londonin (jäljempänä Lloyds) jäseniä tai entisiä jäseniä ("names") ja tässä ominaisuudessa koko omaisuudellaan vastuussa Lloydsin tappioista.

2 Lloyds on pannut vireille vuonna 1996 High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Divisionissa oikeudenkäyntejä kantajia vastaan periäkseen rahamäärät, jotka kantajat olivat Lloydsin väittämän mukaan sille velkaa.

3 Näiden oikeudenkäyntien yhteydessä kantajat vaativat 9.3.1998 näitä asioita käsittelevää kansallista tuomioistuinta esittämään yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksen EY 234 artiklan nojalla. Tämän kysymyksen olisi kantajien mukaan tullut koskea muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1973 annetussa ensimmäisessä neuvoston direktiivissä 73/239/ETY (EYVL L 228, s. 3) tarkastukselle asetettujen vaatimusten tulkintaa.

4 High Court of Justice ei lähettänyt yhteisöjen tuomioistuimelle tällaista pyyntöä ja antoi 13.3.1998 tuomion, jossa kantajat velvoitettiin maksamaan velkansa Lloydsille.

5 Kantajat jättivät Court of Appealiin valituslupahakemuksen (leave to appeal). Court of Appeal hylkäsi tämän hakemuksen 31.7.1998.

6 Kantajat tekivät tällaisen hakemuksen myös House of Lordsille. Tämän hakemuksen tutkimatta jättämisestä päätettiin marraskuussa 1998.

7 Kantajat tekivät komissiolle lokakuussa 1999 kantelun, joka kirjattiin numerolla 99/5049, SG (99) A/12851. Kantajien mukaan tämän kantelun tarkoituksena oli kannella siitä, että Yhdistyneen kuningaskunnan tuomioistuimet eivät olleet noudattaneet EY 234 artiklan mukaisia velvoitteitaan.

8 Komissio ilmoitti kantajille 16.6.2003 ja 18.7.2003 päivätyillä kirjeillä, että komission toimivaltaisten yksiköiden toimenpiteiden johdosta Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset ovat muuttaneet House of Lordsin Judicial Committeen menettelyä sen takaamiseksi, että tämä komitea perustelee päätöksensä silloin, kun se kieltäytyy esittämästä ennakkoratkaisupyyntöä asiassa, jossa kantaja on nostanut esiin yhteisön oikeuteen liittyvän kysymyksen, ja esittää erityisesti ne syyt, joiden vuoksi ei ole tarpeen kääntyä yhteisöjen tuomioistuimen puoleen.

9 Kantajat ovat nostaneet käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 12.9.2003 toimitetulla kannekirjelmällä.

Kantajien vaatimukset

10 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— velvoittaa yhteisön maksamaan vahingonkorvausta ja sille korkoa Supreme Court Act 1981:n 35A §:ssä säädetyn korkokannan mukainen määrä tai muun ensimmäisen asteen tuomioistuimen päättämän korkokannan mukainen määrä

— määrää kaikista muista toimenpiteistä aiheutuneen vahingon korvaamiseksi

— velvoittaa vastaajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 111 artiklassa määrätään, että jos kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi jatkamatta asian käsittelyä ratkaista asian perustellulla määräyksellä.

12 Esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että se on saanut riittävän selvityksen asiakirjojen perusteella, ja päättää kyseisen artiklan perusteella ratkaista asian jatkamatta asian käsittelyä.

13 On todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ensimmäisen kohdan, jota saman perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan sovelletaan myös asian käsittelyyn ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ja työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c ja d alakohdan mukaan kannekirjelmässä on mainittava oikeudenkäynnin kohde, kantajan vaatimukset sekä yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista. Näiden kohtien on oltava riittävän selviä ja täsmällisiä, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ratkaista kanteen tarvittaessa ilman muita tietoja. Jotta kanne voitaisiin ottaa tutkittavaksi, on oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenhoidon takaamiseksi tarpeen, että kanteen perustana olevat olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat käyvät ilmi ainakin pääpiirteittäin, mutta kuitenkin johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi, itse kannekirjelmästä (asia T-85/92, De Hoe v. komissio, määräys 28.4.1993, Kok. 1993, s. II-523, 20 kohta; asia T-154/98, Asia Motor France ym. v. komissio, määräys 21.5.1999, Kok. 1999, s. II-1703, 49 kohta ja asia T-277/97, Ismeri Europa v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 15.6.1999, Kok. 1999, s. II-1825, 29 kohta).

14 Näiden edellytysten täyttämiseksi kannekirjelmässä, jossa vaaditaan korvausta vahingoista, jotka yhteisön toimielimen väitetään aiheuttaneen, on mainittava ne seikat, joiden perusteella voidaan yksilöidä toimielimen toiminta, jota kantaja arvostelee, syyt, joiden perusteella kantaja katsoo, että toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys, vahinko, jonka kantaja väittää itselleen aiheutuneen, sekä tämän vahingon laatu ja laajuus (asia T-387/94, Asia Motor France ym. v. komissio, tuomio 18.9.1996, Kok. 1996, s. II-961, 107 kohta ja asia T-195/95, Guérin automobiles v. komissio, tuomio 6.5.1997, Kok. 1997, s. II-679, 20 ja 21 kohta).

15 Käsillä olevassa tapauksessa on ensin todettava, että kantajien mukaan vahinko johtuu siitä, että heidät on 13.3.1998 velvoitettu maksamaan velkansa Lloydsille, sekä siitä, että jotkut heistä on asetettu konkurssiin tämän tuomion jälkeen.

16 Neuvoston väitetyn lainvastaisen toiminnan osalta kantajat tuovat esiin, että siinä, että tämä ei ole sisällyttänyt asetuksiinsa säännöksiä, joiden tarkoitus olisi taata, että kansalliset tuomioistuimet esittävät ennakkoratkaisupyynnön yhteisöjen tuomioistuimelle, on kyse ylemmäntasoisen oikeussäännön rikkomisesta.

17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tältä osin kuitenkin, että kantajat eivät ole täsmentäneet, mitä ylemmäntasoista oikeussääntöä neuvosto on heidän mukaansa rikkonut. Lisäksi kantajat eivät ole selittäneet miten neuvosto on rikkonut EY 234 artiklaa siltä osin kuin kyse on kansallisten tuomioistuinten, joiden ratkaisuista ei voi kansallisen oikeuden mukaan valittaa, velvollisuudesta esittää yhteisöjen tuomioistuimelle EY 234 artiklan nojalla kysymys, joka koskee yhteisön toimielinten antamien säädösten tulkintaa.

18 Komission väitetyn lainvastaisen toiminnan osalta kantajat viittaavat EY 211 artiklaan ja tekemäänsä kanteluun.

19 On siis todettava, että kantajat eivät yksilöi, mikä komission toiminta on luettava sen syyksi.

20 Kantajat ilmoittavat sitä paitsi tässä yhteydessä, että "komission kehotuksesta englantilaiset tuomioistuimet ovat muuttaneet menettelytapaansa". Tältä osin on tärkeää todeta, että kantajat eivät kiistä komission 16.6.2003 ja 18.7.2003 päivätyissä kirjeissään tekemää ilmoitusta siitä, että "komission toimivaltaisten yksiköiden toimenpiteiden johdosta Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset ovat muuttaneet House of Lordsin Judicial Committeen menettelyä".

21 Syy-yhteyden olemassaoloon liittyvissä perusteluissa kantajat ovat väittäneet, että "se, että Yhdistyneen kuningaskunnan toimivaltaiset viranomaiset eivät ole huolehtineet EY 234 artiklan mukaisen asianmukaisen oikeuskäsittelyn olemassaolosta eivätkä siitä, että kantajat olisivat saaneet sellaisen, on estänyt direktiivin 73/239 oikean analyysin ja tulkinnan, mistä johtuen yhteisöjen tuomioistuimella ei ole ollut mitään mahdollisuutta tutkia direktiivissä 73/239 tarkastukselle asetettujen vaatimusten tulkintaa ja niiden soveltamista Yhdistyneessä kuningaskunnassa".

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että tämä väite ei myöskään yksilöi sellaista vastaajien syyksi luettavaa toimintaa, joka olisi ollut omiaan aiheuttamaan kantajille mitään vahinkoa.

23 Tästä seuraa, että kantajat eivät ole kannekirjelmässään yksilöineet riittävän selvästi ja täsmällisesti vastaajien virheellistä menettelyä, joka olisi ollut omiaan aiheuttamaan vahingon, johon he viittaavat.

24 Kannekirjelmästä ei sitä paitsi käy ilmi syy-yhteyttä vastaajien lainvastaisen menettelyn ja sen vahingon, johon kantajat viittaavat, välillä.

25 Koska kannekirjelmä ei täytä työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisia vähimmäisvaatimuksia, käsiteltävänä oleva kanne on hylättävä, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat. Näin ollen kannekirjelmää ei ole tarpeen antaa tiedoksi vastaajille.

Oikeudenkäyntikulut

26 Koska käsillä oleva määräys on annettu ennen kuin kannekirjelmä on annettu tiedoksi vastaajille ja ennen kuin näille on voinut syntyä oikeudenkäyntikuluja, on riittävää, kun todetaan, että työjärjestyksen 87 artiklan 1 kohdan nojalla kantajat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Kantajat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Annettiin Luxemburgissa 20 päivänä helmikuuta 2004.

H. Jung — P. Lindh

kirjaaja — jaoston puheenjohtaja